

milde Love beskyttede, fristedes han stadig mindre af Eventyret og det ubekvemme Krigerliv. Vikingernes Ætling var bleven Studehandler og stoltserende Landjunker med Fløjsbukser og brammende Fjerbusk over Hatten. Stor og kødtung, svulmende af uforbrugt Kraft, red han frem paa sin fjertende Gang som et Billede paa den hjemlige Muldjords Velsignelser.

Det var Mænd som Hr. Lave Eskesen Brok, der laa i Kiv og Proces med det halve Jylland, eller som hin Ridder Oluf Pedersen Gyldenstjerne, hvem hans egne Søstre, Fru Elsebe og Jomfru Lene, tilsidst forklagede ved Viborg Landsting „for den store Forfang og Uret, han gjorde dem, i saa Maade, at han slog og jagede dem og deres Folk med Vaaben og dragne Sværd og slog deres Huse om og tog deres Gods voldeligen fra dem,“ — Mænd, i hvem Søhaneblodets Daadstrang og friske Selvraadighed havde indkapslet sig som studeagtigt Hovmod og Forfølgelseslyst. Eller det var Individier som Jørgen Arnfeld, hos hvem Fortidens Vildskab brød ud som blodig religiøs Fanatisme, — en Troens Vellystning, der lod bygge hemmelige Lydrør fra Slottets Fangekældere op til sine Værelser, for at hans Sjæl kunde gotte sig ved Jammerskrigene fra Heksekællingerne og andet Fandens Pak, som han i den kære Herre Jesu Kristi velsignede Navn lod pine tildøde nede i de gravmørke og mudderfyldte Huler.

I ørkenagtig Ensformighed og Stilhed strakte nu den fedt-glinsende Engflade sig hen mellem Bakkerne uden Vej eller Sti, uden et Hus eller blot et Træ. Naar det ikke netop var i Høslettens Tid, kunde man timevis følge den ormebugtede Aabred uden at møde noget Menneske eller høre anden Lyd end Aaens Smaasnakken og af til den dæmpede Dundren af et Jernbanetog, der kørte over en Bro et Sted langt borte.

Om det saa var den gamle Sejlads med Kaage — den aller-sidste Levning af Fortidens Skibsfart, der endnu for en halv Snes Aar siden havde skabt noget Liv paa Aaen — saa var den nu saa godt som ophørt. Der kunde gaa flere Uger, uden at man saae nogen af disse lange, bredbovede Fartøjer, der i la-